

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **A. T. D.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2018, č. j. MV-43819-7/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou datovanou a došlou soudu dne 27. 12. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2018, č. j. MV-43819-7/SO-2017, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 1. 2017, č. j. OAM-9874-20/DP-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla podle ustanovení § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území, neboť žalobce přestal splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (dostatečný měsíční příjem rodiny).

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že dle jeho názoru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, kdy nepřezkoumatelnost a nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí nebyla žalovanou zhojena.
3. Žalobce v první řadě nesouhlasil s tím, že při výpočtu čistého příjmu jeho manželky správní orgán I. stupně odečetl od dosaženého příjmu za rok 2015 dluhy z minulých let na veřejném zdravotním pojištění a pojistném na důchodovém pojištění. Takový postup dle žalobce nemá zákonný podklad a neodpovídá ani výzvě k odstranění vad žádosti, ve které byl žalobce správním orgánem I. stupně poučen, že „...Čistý měsíční příjem je z výše uvedených dokladů zjišťován následovně: Od daňového základu uvedeného v platebním výměru je odečtena vyměřená daň a výše plateb pojistného na sociální zabezpečení včetně penále za uvedené zdaňovací období a dále je odečtena výše záloh na veřejné zdravotní pojištění, je-li cizinec jeho účastníkem. Výsledná částka se poté dělí 12-ti dle počtu kalendářních měsíců zdaňovacího období.“ Pokud tedy správní orgán I. stupně započítal i dluhy za minulé roky (před rokem 2015), resp. je odečetl od výše dosaženého příjmu manželky žalobce za rok 2015, na pojistném na důchodové pojištění a na veřejné zdravotní pojištění jeho manželky, učinil tak v rozporu jak s ustanovením § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tak i s dikcí výzvy adresované žalobci. Dlužnou částku na těchto zákonných platbách pak manželka žalobce měla možnost řešit jak formou prominutí penále, tak formou splátkového kalendáře, což navíc také učinila. Výpočet správního orgánu je proto chybný, nesouladný s jeho výzvou i zákonem o pobytu cizinců. Pokud by správní orgán vycházel z částky bez dluhů z minulých let, příjem manželky by splňoval výši dle ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční rozhodnutí tak bylo nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné, postupem žalované tyto vady zhojeny nebyly, navíc se žalovaná dle žalobce dostatečně přezkoumatelným způsobem s jeho výše specifikovanou odvolací námitkou nevypořádala.
4. Žalobce dále namítal, že nebyl zákonný podklad pro nezapočítání příjmu žalobce z doložené pracovní smlouvy, příp. za této situace měla žalovaná postupovat ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu a žalobce vyzvat k doložení dalších dokladů týkající se jeho příjmu tak, aby k nim mohla procesně použitelným způsobem před vydáním napadeného rozhodnutí přihlédnout. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
5. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné v otázce dopadu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ten dále citoval z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Dle jeho názoru však nelze přehlédnout, že pokud syn nyní pracuje a zdržuje se v SRN, je to logickým výsledkem úspěšné integrace rodiny do evropské společnosti. Manželka žadatele pobývá na území České republiky již od roku 1999, sám žalobce pak od roku 2010. Nelze rovněž přehlédnout, že synovi již bylo uděleno

občanství České republiky. Správní orgán měl přihlédnout k tomu, že se jedná o řízení o žádosti o sloučení rodiny a o to více poměřovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života celé rodiny. Měl si za tímto účelem žalobce případně i manželku a syna předvolat k výsledku, aby se k tomuto dopadu mohli procesně použitelným způsobem vyjádřit.

6. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že žalovaná vycházela též z trestního příkazu ze dne 1. 10. 2018, č. j. 6 T 72/2018 - 71, kterým byl žalobce uznán vinným a odsouzen pro trestné činy dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k peněžitému trestu 24 000 Kč se stanovením náhradního trestu ve výměře 8 měsíců, přičemž žalobce namítl, že před vydáním napadeného rozhodnutí v II. stupni nebyl s touto listinou seznámen a nemohl se tak k ní procesně použitelným způsobem vyjádřit. Napadené rozhodnutí je tak z tohoto důvodu nezákonné a rovněž nepřezkoumatelné.
7. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a zároveň žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 4. 2. 2019 k žalobní námitce vztahující se k výpočtu úhrnného měsíčního příjmu manželky žalobce odkázala na napadené rozhodnutí, ve kterém dostatečně odůvodnila důvod, proč ze základu daně byla odečtena příslušná dlužná částka na pojistném. Jednalo se o platby, které byla manželka žalobce povinna v zúčtovacím období za rok 2015 zaplatit. Nelze tedy tyto dlužné částky při odečtení plateb na pojistném od základu daně opomenout. Takový postup by byl dle jejího názoru v rozporu se smyslem a účelem doložení dostatečného čistého příjmu ve smyslu ustanovení § 42b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
9. Žalovaná rovněž podotkla, že s ohledem na délku vedeného odvolacího řízení mohl žalobce doložit aktuálnější platební výměry a další doklady od správy sociálního zabezpečení či zdravotní pojišťovny za rok 2016 a za rok 2017, což neučinil, ačkoliv byl vyzván dne 20. 8. 2018 k vyjádření se k aktuálnímu stavu. Řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je řízení zahajované na návrh samotného žalobce, kdy se předpokládá určitá procesní aktivita ze strany žadatele, tedy v tomto případě žalobce. V této souvislosti považovala žalovaná další žalobní námitku týkající se skutečnosti, že měla žalobce vyzvat k doložení dalších podkladů týkající se jeho příjmu za neopodstatněnou. Žalobce byl dostatečně poučen ve výzvách k odstranění vad zasílaných správním orgánem I. stupně, jaké podmínky musí splňovat doklady o úhrnném měsíčním příjmu. Odvolací řízení je z povahy věci řízením přezkumným, nikoliv nalézacím.
10. K namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v otázce dopadu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná sdělila, že se touto otázkou rozsáhle zabývala ve svém rozhodnutí, na které odkázala. Udělení státního občanství synovi žalobce nemění nic na posouzení přiměřenosti rozhodnutí, ohledně navrhovaného výsledku manželky a syna žalobce žalovaná uvedla, že v průběhu správního řízení žalobce neuváděl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a po správním orgánu I. stupně nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As

142/2012 - 21). Výslech bylo možné navrhnout v rámci vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí.

11. K námitce, že žalobce nebyl seznámen se zprávou Okresního soudu v Sokolově, která byla žalované doručena dne 6. 12. 2018, žalovaná sdělila, že citovaná pasáž v žalobě byla uvedena na začátku části III. odůvodnění napadeného rozhodnutí ve výčtu doložených listin v průběhu odvolacího řízení, avšak tato listina nebyla dále v odůvodnění blíže rozváděna a nejednalo se o podklad pro vydání rozhodnutí žalované týkající se důvodu zamítnutí žádosti žalobce. Pokud se žalovaná ve svém rozhodnutí v obecné rovině vyjadřovala k trestní minulosti žalobce a jeho manželky, jednalo se tak na základě dalších podkladů ve spisovém materiálu pořízených správním orgánem I. stupně (výpis z Rejstříku trestů, trestní příkaz z roku 2010), se kterými měl účastník řízení již možnost se seznámit.
12. Závěrem žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

13. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
14. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
15. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. bez nařízení jednání.
16. **Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.**
17. Soud v úvodu podotýká, že napadené rozhodnutí dle jeho názoru není nepřezkoumatelné, neboť je z něj patrné, z jakých skutečností a důkazů žalovaná při svém rozhodování vycházela, a rovněž jaké závěry z nich učinila, což dokládá i skutečnost, že se žalobce k jednotlivým důvodům zamítnutí jeho žádost ve své žalobě vyjadřuje.
18. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že: *K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet*
 1. částek životních minim členů rodiny a
 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.
19. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců *K žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní*

doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).

20. Podle § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců: *Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. c) nebo d) za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
21. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
22. Mezi stranami není sporu o tom, že za společně posuzovanou osobu s žalobcem ve smyslu ustanovení § 4 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“), je třeba považovat jeho manželku, paní T. L. H. N., narozenou dne X (dále jen „manželka žalobce“). Za určující částku životního minima je tak dle § 3 zákona o životním a existenčním minimu třeba považovat částku ve výši 5 970 Kč. Žalobce v průběhu správního řízení věrohodně neprokázal částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny, proto správní orgány vycházely z nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem. Správní orgán I. stupně zcela správně vycházel z normativních nákladů na bydlení pro rok 2017, tedy z nařízení vlády č. 449/2016 Sb., kterým se pro účely příspěvku na bydlení ze státní sociální podpory pro rok 2017 stanoví výše nákladů srovnatelných s nájemným, částek, které se započítávají za pevná paliva, a částek normativních nákladů na bydlení (dále jen „nařízení vlády č. 449/2016 Sb.“), neboť správní orgány jsou povinny rozhodovat na základě aktuálního skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Tento závěr vyslovil též Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 20. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019 – 34: „*Správní orgán je povinen rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí.*“ Nejvyšší částka normativních nákladů na bydlení pro 2 osoby v nájemním bytě činila dle nařízení vlády č. 449/2016 Sb. částku ve výši 11 004 Kč. Pokud tedy součet životních minim členů rodiny byl 5 970 Kč a náklady na bydlení 11 004 Kč, pak lze uzavřít, že žalobce byl povinen doložit příjmy rodiny v minimální výši 16 974 Kč.
23. Mezi stranami je sporné, zda žalobcem doložené příjmy byly dostatečné pro vyhovění jeho žádosti.
24. Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobce podal dne 2. 5. 2016 Ministerstvu vnitra žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců. K žádosti žalobce mj. doložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 prokazující, že manželka žalobce měla v roce 2015 příjmy v celkové výši 347 093 Kč, neboť základ daně činil 349 883 Kč a byla vyměřena daň ve výši 2 790 Kč (tj. 349 883 – 2 790 = 347 093 Kč). Žalobce rovněž doložil vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2015. Z něj je patrné, že manželka žalobce neměla za rok 2015 zaplacené zálohy,

bylo jí vyměřeno penále z těchto záloh ve výši 6 559 Kč, které nezaplatila, a dále jí byl vyměřen doplatek za důchodové pojištění za rok 2015 ve výši 51 084 Kč, který také nezaplatila. Stejně tak neměla zaplacené pojistné za rok 2013 (doplatek 55 435 Kč a penále ze záloh 5 639 Kč a z doplatku 19 929 Kč), ani pojistné za rok 2014 (doplatek 35 202 Kč a penále ze záloh 5 025 Kč a z doplatku 6 161 Kč). Součástí spisu je též vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění, z něž je patrné, že ke dni 8. 1. 2016, tj. po započtení všech záloh do konce roku 2015, měla manželka žalobce dluh na pojistném ve výši 64 622 Kč a penále ve výši 16 570, 13 Kč.

25. Správní orgán I. stupně byl toho názoru, že dluhy za vyúčtované roky je třeba od ročního příjmu odečíst, neboť se jedná o povinné platby, které měly být v zúčtovacím období zaplacený. Žalovaná se s tímto názorem ztotožnila. Po odečtení výše pojistného na důchodové pojištění, které byla manželka žalobce v roce 2015 povinna zaplatit, tedy včetně dluhů z předchozích let ($6\,559 + 51\,084 + 55\,435 + 5\,639 + 19\,929 + 35\,202 + 5\,025 + 6\,161 = 185\,034$ Kč) a výše pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které byla manželka žalobce v roce 2015 povinna zaplatit, tedy včetně dluhů z předchozích let ($64\,622 + 16\,570 = 81\,192$ Kč), od základu daně sníženého o vyměřenou daň (347 093 Kč), činí konečná částka výši 80 867 Kč, která je čistým příjmem manželky žalobce za rok 2015. Její průměrný čistý měsíční příjem po zaokrouhlení na celé koruny tedy činí 6 739 Kč. Žalobce žádný další příjem rodiny nedoložil. Úhrnný měsíční příjem rodiny žalobce tak za rok 2015 činí částku ve výši 6 739 Kč, což je o 10 235 Kč méně než částka 16 974 Kč, kterou byl ve smyslu ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem jeho a jeho manželky.
26. Podstatou nyní řešeného sporu je, zda správní orgány postupovaly správně, když od příjmů za rok 2015 odečetly dluhy z předchozích let. Kdyby totiž dluhy z předchozích let započítány nebyly, úhrnný měsíční příjem rodiny žalobce by dosahoval částky ve výši 21 302 Kč ($347\,093 - 6\,559 - 51\,084 - 24\,513 - 9\,309 = 255\,628 : 12 = 21\,302$ Kč), tedy vyšší než požadovaných 16 974 Kč.
27. Pro posouzení dostatečného příjmu rodiny je rozhodný čistý měsíční příjem rodiny. Z podkladů pro rozhodnutí plyne, že manželka žalobce od roku 2013 neodváděla povinné platby státu, čímž jí vznikl dluh na pojistném na důchodové pojištění, a stejně tak i pojistném na veřejné zdravotní pojištění, v podobě doplatků a penále ze záloh a doplatků. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že tyto doplatky včetně penále měla manželka žalobce povinnost uhradit, a bylo tedy nutné je od příjmů odečíst. Žalobce argumentoval tím, že manželka žalobce měla možnost dlužnou částku řešit jak formou prominutí penále, tak formou splátkového kalendáře, což navíc učinila. Žalobce však na podporu tohoto tvrzení nepředložil žádný důkaz a žalovaná proto nemohla posoudit čistý příjem žalobce nikoli odečtením celé dlužné částky, ale např. jen příslušné částky vycházející z dohody o splátkách. Správní orgán I. stupně navíc ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 6. 9. 2016 mj. výslovně uvedl, že vady žádosti je možné odstranit doložením splátkového kalendáře manželky žalobce vystavené Všeobecnou zdravotní pojišťovnou a okresní správou sociálního zabezpečení, ze kterých bude známa částka měsíční splátky uvedeného dluhu. Žalovaná pak dne 20. 8. 2018 vyzvala žalobce, aby se vyjádřil a případně doložil aktuální skutečnosti rozhodné pro posouzení skutkového stavu. Žalobce však doložil pouze pracovní smlouvy obsahující výši hrubé měsíční mzdy žalobce, avšak tyto smlouvy nejsou dostatečným podkladem prokazujícím čistý měsíční příjem žalobce, neboť především samy o sobě nemohou osvědčit, že žalobci byl na jejich základě skutečně příjem vyplácen. Žalovaná je proto při posouzení nezohlednila. Soud podotýká, že žalobce byl

v rámci prvoinstančního řízení výše zmiňovanou výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 6. 9. 2016 podrobně poučen o tom, jakou formou dokladů je možné prokázat úhrnný měsíční příjem rodiny: „jde-li o příjmy zaměstnance (je tímto dokladem) - potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí ..., případně za poslední tři kalendářní měsíce. ... Potvrzení zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného čistého měsíčního výdělku mohou nahradit i výplatní pásky za příslušné období, pokud však mají důkazní a vypovídací hodnotu“. Nebylo tedy nutné žalobce opakovaně poučovat, jaký doklad je způsobilým pro prokázání konkrétního příjmu.

28. Soud se s postupem správních orgánů obou stupňů ztotožňuje a uzavírá, že žalobce prokázal úhrnný měsíční příjem rodiny ve výši 6 739 Kč. Tato částka je však nižší, než částka, kterou byl žalobce povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem rodiny dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to o částku 10 235 Kč. Nebyla tak splněna zákonná podmínka pro vyhovění žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem společného soužití rodiny.
29. Žalobce měl dostatečný prostor pro to, aby správním orgánům doložil své příjmy a tvrzenou dohodu o splátkách. Nelze klást k tíži správním orgánům, že žalobce zůstal pasivní. Je to právě žalobce, kterého tíží břemeno tvrzení a důkazní. Řízení zahajovaná na návrh jsou ovládána zásadou dispoziční, a je v zájmu žadatele, aby k žádosti předložil veškeré potřebné náležitosti. Soud na podporu tohoto závěru poukazuje např. na rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017 – 25: „Podstatou dispoziční zásady je mimo jiné povinnost účastníka řízení (žadatele) tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhnout k prokázání svých tvrzení důkazy. Bylo tedy na žadateli, aby správnímu orgánu poskytl veškeré relevantní informace. Obdobné závěry vyplývají z rozsudku NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 – 38, ve kterém je výslovně uvedeno „[ř]ízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána 9 Azs 438/2017 zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“ Soud se ztotožňuje s žalovanou, že doklad o zajištění příjmů rodiny je náležitostí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem společného soužití rodiny. Žadatel o toto pobytové oprávnění, resp. jeho prodloužení, je povinen touto cestou prokázat, že jeho příjem splňuje určité minimální požadavky stanovené zákonem, a vzhledem ke zdroji tohoto příjmu lze očekávat, že tyto požadavky bude příjem cizince splňovat i do budoucna tak, aby po udělení pobytového oprávnění cizinec nebyl závislý na pomoci ze systému sociálního zabezpečení a tento státní systém nezatežoval. Žalobce však toto pomocí doložených dokladů dostatečně neprokázal.
30. Žalobce dále namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Uvedl přitom, že nelze přehlédnout, že pokud syn nyní pracuje a zdržuje se v SRN, je to logickým výsledkem úspěšné integrace rodiny do evropské společnosti. Manželka žadatele pobývá na území České republiky již od roku 1999, sám žalobce pak od roku 2010. Nelze rovněž přehlédnout, že synovi již bylo uděleno občanství České republiky. Soud k tomu poznamenává, že uvedené svědčí o integraci jeho syna a manželky, nikoli přímo žalobce. Žalobce dále namítal, že správní orgán měl přihlídnout k tomu, že se jedná o řízení o žádosti o sloučení rodiny, a o to více poměřovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života celé rodiny. Měl si za tímto účelem žalobce případně i manželku a syna předvolat k výslechu, aby se k tomuto dopadu mohli procesně

použitelným způsobem vyjádřit.

31. Správní orgán I. stupně se přiměřeností podrobně zabýval na stranách 4, 5 a 6 svého rozhodnutí, a žalovaná pak na stranách 7, 8 a 9. Vyšla přitom z údajů z Cizineckého informačního systému, totiž že na území žije manželka žalobce, které bylo uděleno povolení k trvalému pobytu, a syn žalobce, který nabyt občanství ČR a v současné době pobývá v SRN. Žalovaná dále hodnotila předchozí pobyt žalobce na území, jeho trestnou minulost, věk, vazby k zemi původu a ekonomickou situaci.
32. V daném případě měly správní orgány povinnost zabývat se dopadem rozhodnutí z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přímo ze zákona. K posouzení přiměřenosti je třeba poměřit na jedné straně dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a na druhé straně veřejný zájem, aby na území republiky nepobývali cizinci, kteří budou zátěží pro sociální systém.
33. Zdejší soud shledává postup správních orgánů v otázce posouzení přiměřenosti rozhodnutí za plně odpovídající. Žalobce sám neuvedl nic konkrétního stran případného negativního dopadu rozhodnutí do jeho života. Pokud žalobce v průběhu řízení před správními orgány netvrdil skutečnosti rozhodné pro prokázání (ne)přiměřenosti zamítavého rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže to být přičítáno k tíži správního orgánu. Na podporu tohoto závěru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, v němž soud uzavřel, že: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je míra a intenzita poměřování uvedených zájmů odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. V případě vážení těchto zájmů při rozhodování správního orgánu o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a tohoto zákona je správní orgán podle § 3 správního řádu vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To však neznamená, že je povinen sám bez toho, že by žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, jež jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, pátrat a aktivně vyhledávat podrobnosti a specifika žadatelova soukromí, která by případně mohla převážit nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění.*“ Nebyl tak ani důvod k provedení výsledků manželky a syna žalobce, neboť žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by bylo třeba výsledkem prokazovat. Správní orgány zohlednily délku a druh předchozího pobytu žalobce na území, jeho věk, závažnost protiprávního jednání, kterého se v minulosti dopustil, jeho rodinné a ekonomické poměry (k rozsahu zkoumání kritérií dle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud přisvědčil správním orgánům obou stupňů v tom, že rozhodnutí nebylo nepřiměřené dopadům do žalobcova osobního a rodinného života. Zároveň nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce měl dostatečný prostor pro odstranění vad žádosti, tj. tvrzení a doložení aktuálních příjmů rodiny žalobce, avšak zůstal pasivní. V řízení o žádosti je to právě žalobce, kterého tíží břemeno tvrzení a důkazní.
34. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaná při posuzování jeho osoby přihlédla rovněž k trestnímu příkazu ze dne 1. 10. 2018, č. j. 6 T 72/2018-71, ke kterému se před vydání rozhodnutí nemohl vyjádřit, neboť s ním nebyl seznámen, zdejší soud uvádí, že tento trestní příkaz nebyl jediným podkladem pro posouzení trestné činnosti žalobce. Správní orgán I. stupně na straně 5 svého rozhodnutí popsala, že žalobce opakovaně páchá trestnou činnost a uvedla 6 trestních rozsudků či trestních příkazů, na základě nichž byl žalobce

odsouzen za úmyslnou trestnou činnost. Jak uvedla žalovaná ve svém vyjádření, trestní příkaz ze dne 1. 10. 2018, č. j. 6 T 72/2018-71, byl jen uveden ve výčtu nových skutečností v rámci odvolacího řízení. Žalovaná primárně posuzovala správnost a zákonnost prvoinstančního rozhodnutí a vycházela především z podkladů správního řízení v prvním stupni. Skutečnost, že se žalobce neseznámil s výše uvedeným trestním příkazem, tak nemohla mít na zákonnost a správnost závěrů žalované vliv, a nezpůsobuje tedy nezákonnost napadeného rozhodnutí.

35. Vzhledem k výše uvedenému se soud ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně i žalované, když námitky žalobce neshledal důvodnými.

Rozhodnutí soudu

36. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

37. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. září 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu